

Vərgə Kitabxonə

Şərir Ma Jijakə Varzan, Masud Puhadi bənvişte
I kitab, internətə vasi dəcinvacin bəbo

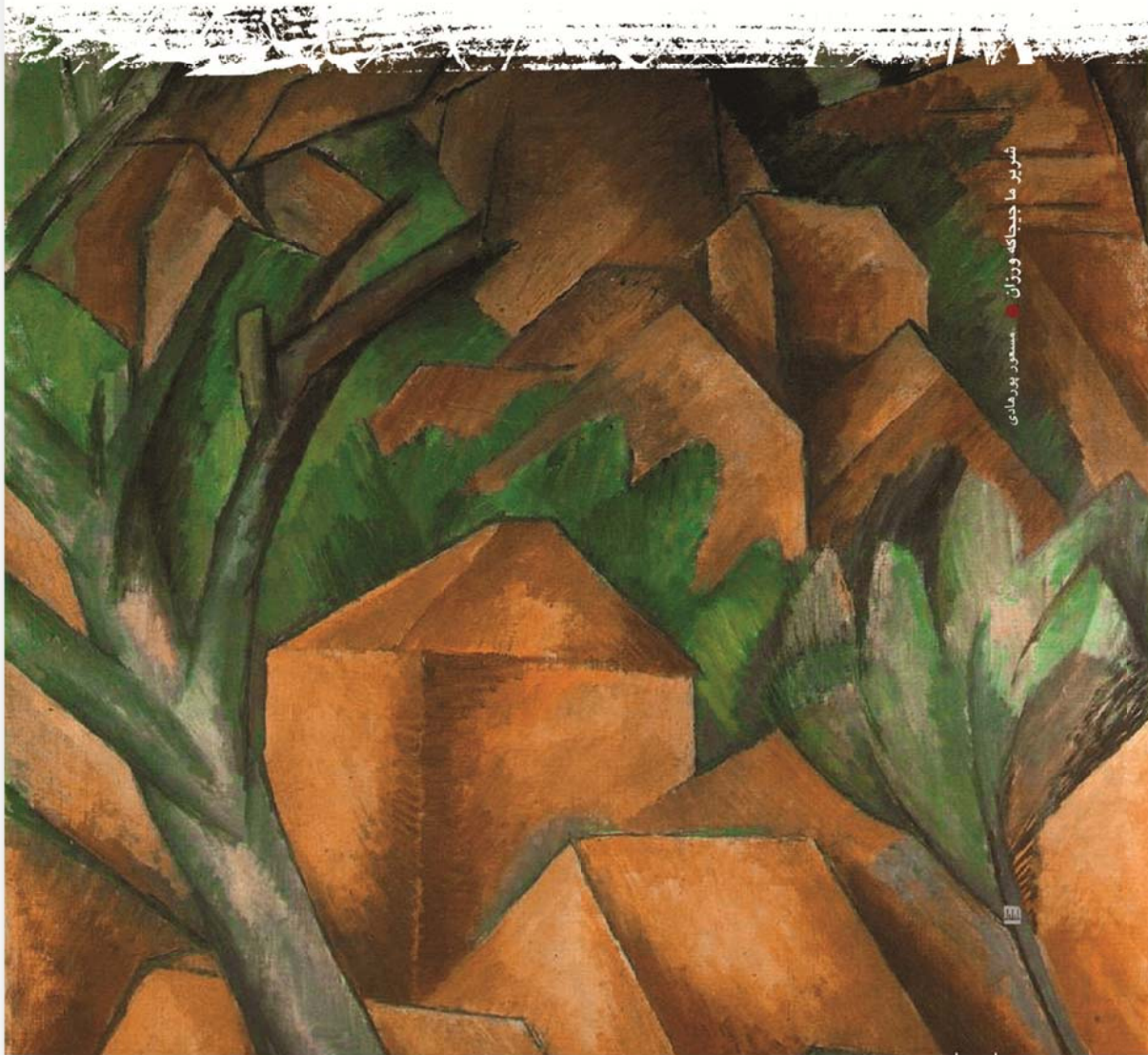
شَریر ما جیجاکه وَرزان

(ورزاهای زخمی ماه شهریور)

داستان‌های گیلی مسعود پورهادی

مجموعه داستان

شَریر ما جیجاکه وَرزان • مسعود پورهادی

...هتو پاماله دره تا

هتوپاماله دره، انگاره ي ايتا بازييه، داستان و نمايش ميان.

هم انه، هم اون.

نه انه، نه اون.

ويشتر ايتا وامجه، دس گرمی نيوشتن ره

ايتا درازه تني بي.

چپ دس اوسرجا کش آشپزخانه يه، بايتا دوسته در و ايتا واوسته درچك.

درچه چبني جير، صانه پيش رو، اي دس ميز و دونه سانه لهستاني اوستول
اكش اوکش نها.

ميز سر ايتا تونگ آب و اي دس آب خوري اونه در و ور ديچه نها.

اینا دیوارکوب، درچه جُر بوکوفته نا.

دونه سانه عسک قاب دیواره اکش اوکش دوچکسته نها.

صانه خوت دوکشاستیه، اینا نورسوک جه بو جُردتابه اوتاق کشا، ای لوشا فتابه.

اینا سورخه پاپوی دوکوده زنای، کولا به سرینا، دس به کمر بزه، نورجیر بیا ایسا

خانه:

" تی واستی گل کین بوکوده، جنگی اسبا زین بوکوده

های دگاده، پیش فوراده، سامان بیگیره

جه من جانانا فاگیره خدانخاسته، اونی خاست مرا بپاسته

هسا پابه زنجیلا گه، جه خوزندگی سیرا گه.

باوردم ازاد بیه باز، شاد بیه باز.

بورسین اونه بنده، کی بختربمانه زنده... "

نور دوکشایه، زنای تاریکی مئن اویرا به، صانه دوبارده روشنابه.

ايتا پير مرداي زمين سر نيشته، خوجور افا دوکوداندره

ايتا پير زناکم، ميز و صندلنا ايتا کونه شالکی ارا پاکا کوداندره

*****

مرداي: دانم ترا جختر اشو

زنای: جه کویا دانی؟

مرداي: آخر خيلي زمات شينه.

زنای: خُب ببه، کي چي! (هوتوشالکی ارا رف چيک چيناپاکا کوداندره)

مرداي: خيال کونم الانه، بلگي يم ترا ياد ببه، نانم..

زنای: مرا همه چي ياده، هيچي مرا جختر انشه،

مرداي: اहे تي جان گی

زنای: خايي ترا بگم، اولي بار، بعد اون همه پيغام و پسغام، قرار بوبُ کس کسا بيدينيم، کويابو، چي دوکُوده بي، تي خاطر دينه چوتو تي رنگ وسومات واگرداسته

بو، تي دس پرکسي، الڪي تاوه دابي تي کُت جيب ڪشه مئن. تي کُت جلوراس بو، اون پولوڪام تاهبه سر دوسته، ايتا سورخ فوڪولم تي گردن وارگاده، بازم خايي بگم ...

مرداي: واقعن ترا ياده. (جوراف دوکودنا توماماڪونه، ايسه زناڪا ڪالاڪال
فنديره))

زنای: بس چی، مرا خيلي چيزان ياده کي ترا ياد نيبه، نانم چره فکركوني تو
بهلولی من لارتورف.

مرداڪ لب ڪونا خنداڻه گه: الان ترا گم چره (خو دسا زمين جا اوسانه نهه خو
پا زانوسر) ان خاني کي هيزاردفا خانه جا بيرون آبي، درا چفتا ڪوده پس، ترا ياد آيه کي
ڪيليد گوشا اونسادي بازين هه در پوشت با ايلنگي بئسي آيا او پا بوکوني، ياکي بيشي
همساده خانه تي خون خونا بوخوره، تا من واگردم بايم، خُب اگر ترا هيچي جخترانشه،
چوتو آ اتفاق هيزاردفا دکفه، بازم دکفه؟ (جه خو جا ویرسه، خو کُتا کي وارگاده نا وگيره
دوکونه، ايچه تينبيي يا سراجر سراجير شه، سرجاڪش ايتا اوستول سر فوروز آيه.)

زنای ڪوننه پارچه هوا ميبان فلاڪانه، دوبارده شروع ڪونه ايچي ديگرا پاڪا
ڪودن گه: ڪچي لڄي يا گه «اقزونا مناباخ»، به تخت سر، بيدين کي، کي يا چي گه، نه
ان کي ترا هيچي يادا نشه، پس چره تو هيزاردفا آهيزارتا پيله ڪانانا بيچير شي بازون
ڪوناڪونا فرنه ڪشان واگردي، کي آچي يا اونسادي، اوچي يا فراموشا ڪودي؟ هله خُبه کي
همه تا صُب را دنگفته ترا گم، هيچي يا جختراندابي!

مرداي: اونقد کي درازه روده گي ڪوني، هتو وينرشته، دس و ديم نوشورده تي
چيليك دان واوه، چي چي نن مانستان چيرچيرڪوني، منڪي هيچي، روستم ببه، جه هوش
و حواس دکفه.

زنای خوشالیکی یا باز هوا میان فلاکانه، مرداڪا زرخاشو فندره گه: همیشڪ
خودا هتوبی، تی ناما نهی تی همساده سر، ترا خودا حریف نیه، خایی من حریف بیم.

مردای ایچه نرمه به گه: ولانشتی بگم، اونقد گب به گبا کودی، می ارا چانه به
چانه بامویی کی مرا ده لاب جختراشو چی خاستم بگم، باختاواره خانه خراز ونلانه ادم
لبله به جیر بایه.

زنای: خُب و اچرخان بوگو چی بو.

مردای: هیچی مرا ده جختر شو. (رادکفه تینیبی جا بیرون شه.)

صانه تاریکا به

کس به کس خوردن چیک چینه صدا ایه.....

۲

هوتو هو اولی بار مانستان ایئا گوشا نور فتاوه، هوسورخه پاپو زنای بازم هو آوازخانه
واویرا به، صانه دوبارده روشنابه.

پیر مردای کرا خو جوراڤا کانداندره، بازون کی کانه ویرسه خو کوتا ایئا
اوستول دسته سر وارگانه، زناکم ایسا مرداڪا فندیره.

مرداي: راستي داني چي خاستم بگم؟

زنای: اکه؟

مرداي: هه چن روز پيش.

زنای: من کي دومايه مي زاك خانه ايسا بوم.

مرداي: نه، مي منظور قبل تي شوئنه.

زنای: قبل اونم کي اما کس کس ارا قاربيم.

مرداي: خُب تي تخصير بو.

زنای: بازم خايي شروع بوکوني.

مرداي: من کي شروع نوکوده بوم، تو بي شروع بوکوده بي.

زنای: لا اله الا (زنای ايتا ايتا شام اثاا آورده سفره سر نهه کي تينيبي تان واشاده

((نا))

مرداي: لا اله الا ناره

زنای: بورسین بیا تی شاما بوخور، ونلان اوی دفا مانستان واکوفتا به، ویری!
شام خوردنام تانی بیگی. (مردای سفره ور نیشینه زناکام هوتو))

مردای: نانم چره، ونلانی می لبله بیجیربایه، هر وقت خایم ایچی ترا بگم، اونقد
تاچه وازکونه مانستان، ایا اویا وازکونی، مرا ده آخر سر جخترا شه کی چي خاستیم
بگم.

زنای: تی شاما بوخور بلگی ترا یاد بامو.

مردای: نه مرانوا

زنای: خاب چي بو بوگو؟

مردای: الان مرا ده جخترا شو. (ویریزه آیه صانه جلو زناکا پوشت گوده
پاچوکو نیشینه))

ایمیزگاله ایمیزگاله نور دوکوشایه، دیوارکوب تیک تاک دیبه صانا پورا کونه.

رشت- تیر ۸۵

عنوان نوشته وام گرفته از دوست شاعرم "رحیم چراغی" است.

نقل لوله ن

- تازه امي چوم واگرما شوبو کي ايوارکي ايتا کُل وُ دبیچکسته روخان کُلا. روخان آب جه دورشران دور کُله اوساد هوتو بامو، بامو امي ويرجا، امه را والاي بدا دوارست، بوشو تا او دس کول قاب قوروشان و گوزگاکانم ويريزانه. امه را جوم جوماشو، کس کسا کشا زييم ترسانا بئساييم تامشا.

نقل گوزگاکان

- امانم امي جيگيا تازه واشاده بيم، هله خُب باقايدة امي چوم واگرما نوشوبو، ايوارکي ايتا ناخبرکي ايژگيره دوبو روخان کُلا، دتراسته ويريشتم امي جا سر پاچوکو بينيشتم.

آب نفس نفس زيي، کُله سگ سینه آب کودی آموي فورشان سر خورا امه را ويسه يي بازون وچيناستي.

پيله تران رنگ و سومات لاب بوشوبو. او دس کول، لله کلا جوم جومه دو بو تا هبه سر.

نقل کرجي بان

- بوگُتم ايپچه زودتر بشم سر و گوش آب بدم، اگر اوضاع بوش بو کونا کونا واگردم. لوتکايا فورادم لله کله ميبان. روخان کُلا، لل پر نزيي. تول ابران مایا کشا گيفته داشتيدي.

اسمان سینه کش، هوایی شلختان، توك به توك رو به قبله سوک شوئن دیبید. تڪ و توك، دور و نزدیک، ایتا کول سگ لوب دیپیچکستی تاریکی تام تومی یا ایشکنه یی. گاکلف جه اودس کول گوزگاکان ای اراد او اراد آمویی. هله باقایدہ وخت نهاو. شاستی ای چوله پاپروس و یگر انن و ایتا کوچی شال دیمیرم زنن.

بازم نقل لوله ن

- خورا به ظرف فوقاسته بو امی مییان، نزدیک بو سکرآت بوکونیم. فوخوس فوخوس ارا را واکودی. چن تایی جه اما جیجا بو بویید، بازون ایکویی ایتا کشه زرخ دود، کلاکل دوبو امی دوماغ خولا. شانس بآردیم آب دپاش دپاش امه را هیستا کوده بو، نیویره دود تف جا با گورشا بوسته بیم.

بازم نقل گوزگاکان

- هه فوخوس فوخوس خاندش بو کی امه را ویرسانه، هتو هیچی نوب ایچی سوسو بدا. ده لاب امی فیله امه را اوکوشست، تامازییم ترسانا بنساییم تامشا.

نقل موسافران

- هوا تازه تاریک دکفته بو رادکفتیم. دولا فچم امه را فارسانه بیم روخان کلا، هو سامان کی صفت نیشان بدا بو بسته بو. ایتا گومار کله بیافتیم هو نزدیک، هونه دوره شر جوخوفتیم.

باد لله کله لا ونیم لامییانی وامج دمج دویو، لله کله گوم گومه، روخان کلا، کلا گیفته بو.

ايدانه لل پر نزيي، تا چوم کار کودي گور خوله بو وُخيس گومار، گاگودار گوزگاگان اي
آراد اوآراد آمويي، تڪ و توکم ايتا سگ لوب، تاريڪي تام تومي يا ووه يي. ماه تول ابرانا
چي پتيا دابو کرا روخان آب ميبان جان شورا دوبو. کله خورا لسالس فورشاننا ويسه يي،
قاب قوروشانا قججي دايمي.

مي رفاق دال به دال خو ساعتا فندرستي، مرام تونداتوند، توندا گيفتي، بيلوارث نه تول
ابران مايا فه ورديدي، نه ساعت دوارستي.

نقل شاهيدان

اما واخب نيبيم، واخالي نيصفه هزار شبان بو، لل پر نزيي، آسمانا نه ما دوبو نه کره
ماتاب

: چره!

. ماه دوبو، اول اولان، تول ابران انا کشا زه بيد، بازون ابرانا جي پتيادا بامو روخان
آب مئن سگ سينه آب بوکود.

خُب پس ما دُوبو، نيصفه هزار شَبان بو، معلوم نوبو کو را باموبيد، هيکي هيچي نانستي، بازون کي شب انبستي فوبو، کولدومه سه گولي بخاند، شله مام حسين پسر کل قوربعلي بو کي خودس و ديما چاچک سر بوشورده پس، لئشانا گاچه جا سرادا تا بيشيد روخان کناران خوشان تشتايي يا بئگانيد، بيده جه او دور دوران ايچي سيا سيائي کونه. دونه کونده چولا مانسته دي، آدمه صفت نيشانا ندادی. دراز درازا گفته بيد فورشان سر، اما بوکوده، چف باورده، و اچرده، کمرکيلي سيياگيل..

اما واخب نيبيم، نيصفه هزار شَبان بو، لَل پر نزيي، لله کله گوم گومه، روخان کُلا، کُلا گيفته داشتی.

بازنويسي ۱۳۸۸

شب بداشته هوا

اما جلو جلو شوئن ديبيم تو امي پوشت سر. اول اولان امرا دئيي، تاريك بو، وارشم زنجيل پايه زيي. اما به خيال تو امي پوشت سر آمون دري. تو به خيال، اما تي امره پا به پايه مي. تي چكره كرا كفتان دبوو، كيلى زيي، ترا شي بزه بو هرايتاچي پيله كي .

" چراغان سوسو آمويي، ايتا ميداني بو باغ محتشم هنگدر، جه آ سر تا او سر چراغ واران، مي پا درد خُب بوبُ بو وارشم بنسابو، دس كلا و دس شوب و پا بازي بو، خيلي يان ايسابيد، به گمانم شومام بيد. اي نفر دس تاودا مي كمرا بيگيفت، مرا خورا دوچوكانه، خودور بچرخانه، بخاند :

چرخ، چرخ، عباسي، خدا مرا نندازي...» هاي مي گوش كوف گُفتي: قايم بدار، منم گُفتيم: دارم. دارم:

"چرخ چرخ عباسي"

ايوار كي مرا سرادا، دونيا مي سر نُور چرخستي، مي پايان گاچاُبو، جوفتا بو، كس به كس بوخورد، سردوكو دكفتم ايتا جولفاني مئن، تاريك بو گوره خوله، هيست بو تا كمر چاله، بكفتم هوتو كي گویدی یخ بوبوم .

اما ايبيچه نوشو بيده ييم ده تو امي دونبال سر دئي، بوشورايا واگردستيم، هرچي دوخان دوخان بوكوديم بگردستيم، ننانستيم ترا بياچيم، تاريك بو گوره خوله، وارشم هوتو وارستي. گومان بوكوديم امه را جلو بزه يي اما مولتفت نوبوييم، دوبارده رايا كوناكونا واگردستيم. ده صُب دكفته بوكي فارسه ييم خانه. خانه ام نسابي، توندا توند امه را خوشكا نوکوده، جاغلانا خبرا كوديم باموييم تي دونبال، تومام رايا وامختيم، را گوشه كنار انم هتو، تا كي ترا ايتا آزاد دار كونه جير چل چلافتين بيافتيم، واخب نيبي. هپارا گوفتي.

کلاچان هوايا گردستيدي غار غار کوديدي، هوا گيلک بوياءا دايي، گاکلف شال واقم آمويي.
بازون خانه کي تي لیباسا بکاندیم، تي جان گئنا شام بزه بو تا هبه سر، تي اي طرف ديمام
ما بيگيفته بو. جه چوم کول تا گردن لو، هوتو اون پا ماله دويو. . دراز درازا کفته بي،
تي جانا رعه دويو، تي چوم پيلک پرکستي، ايتا دپرک بوخوردی ويريشتي تي جا سر
سوک بينيشتي بوگفتي: پا صدا يه، شوئن دره ده.

بوگفتم: پا صدا؟

بوگفتي: گوشا دن!

بوگفتم: نه، هيکي نييه.

بوگفتي: را دکفته، چره مي رافا نئسده؟ مي پوتين گالوشا مرا فاديدي.

بوگفتم: حله زوده، اي چوم بوخوس، بازون... .

بوگفتي: نه، دنرا به تاريک دکفه.

حله باقايده باخي بو هوا تاريکا به کي رادکفتيم، سه تا بيم، هر کي دس ايچي دويو. تو
کولار زنا چنگازه بي، کت پولوکانم تا هبه سر دوسته بي، اون يخام واگردانه بي، هنده

گوفتي ڪرا باد تي گوشا و ابيجانن دره، تي پيشاني تانم تاف تاف ڪودي، شلوارا پوتين سر
گت بوڪوده بي، گوفتي تي پا پنجه ن سرما جا بير بير ڪوندي . نانسٽيم دوروس
شوئن ديبيم يا نه، هيڪي نيارستي هيچي بگه، تام تومي بو امي ميان گرگردستي. هوا لاب
تاريڪ دڪفته بو. وارشم چپ رد وارستي، تي ميچڪ جا آب چولڪستي.

سه تا بيم، من بوم و جمشيد و تو. وختي را دڪفته بيم هوا بد نوبو، دشتڪي يا پوشت سر
بناييم، هله تازه فارسه بيم سنگ لاخانا ڪي ايوارڪي هوا واگردسته بناڪوده سگ سس
سرد باد وزستن. وارشم خو امره داشتي، ماقول ز مات بو را ديبيم، رابلد جمشيد بو ڪي
جلو جلو شوئن دبو، من ميان دو بوم، تونم شل شله ڪا مي دونبال سر، دال به دال
واورسه يي: ياني اما دوروس شوئن دريم، اويرا نوبوييم؟»

باقايدہ نوشو، هنده واگويا بوڪودي: هه را ايسه، ياني اما دوروس شوئن دريم. «گاگودار
منم تي گبا واگيرا گوديم، آي سوار هيچي نوگفتم.

جمشيد بو بوگفت: فناشتي مرا، را دوروسته، اويرام نو بوستيم، هر وختم اويرا بوييم،
بدان ترا واخبر ڪونم.

ده هيڪي هيچي نوگفت تا ڪي باد، آب شتراخ شتراخ صدايا باورد، بوگفتم: آبشاره

نه روباره. جمشيد بو بوگفت.

ايجه نوشو، آب سوسو يام به چوم بامو، تاريڪي وناشتي فامستن جولفه يا نه. واورسم:
جولفه؟ جمشيد خوره ننا، نه بوگفت "اهه" نه "نا" توبي گفتي: «واگرديم، من سينه ابا
نانم.» واورسم: ادور شر پورد ننا؟

چره هيلي کوپترم نها. جمشدي بو به تنگامه بامو. بوگوفتم: چي يه به کونمان دکفته ترا. بوگوفت: مرا نا، شمه ره چره، من کي بوگوفته بوم، ا وخت سال روز زود شب دکفه، رايام کي اتويه، انم شوما دانستيدي کي شب بداشته هويا سگ به صارا نيشه. ان تو بي گُفتي: «عيب ناره، سه تاييم، اگرم وار ش بزنه، ايچه هيستاييم. منم تي لبله يا بيگيفتم "اهه"، "اهه" بوگودم. جمشيدا غيضا گيفته بو. بوگُفتي: «نانستيم روخانا با وئر زنن. جمشيد بوگوفت: ادر شر ايجا روخانا مانا مانا پيله پيله سنگ بنادي کي جه اويا شا ابا وئر زنن. توبي گوفتي: «وابديد وا، واگرديم بخره، اي وخته ديگر، هوا خوشي موقع. جمشيد بو بوگوفت: چي يا ابديم وا، نيسف ويشتر رايام باموييم. بوگُفتم: اگه اي نفر سنگ جا تاشا خوره دکفه آب ميان چي؟ جمشيد هوتو کي پاموجان، روخان کولا وامختي بوگوفت: امونن ايچي بو، الان واگردستن ايچي ديگره.

بوگُفتم: امي بامو را نييه مگه؟

بوگُفت: بامو را ايسه ولي ده رات را نييه. توبي واورسه يي: چره؟ بوگُفت: مگر وارشا نيديني، تاريکي انبستي حله خو پئر گور. دوبارده بوگُفتي: «هر چي ببه، راست رايه، روخان چکه کي نييه. جمشيد بو، گُفتي: دورسته، راست رايه، ولي چوتو فارسن ده باخودايه. سه تاييم، جمشيد جلو شونن دبوو من اون دونبال سر، تونم شل شله کا مي پوشت سر. روباره آب صدا ده هيذره نامويي... سي ياسال سي يا ما رشت

شرير ما جي جاکه ورزان

ماشين مرا را سر پيادا گود.

هوا هله باقايده روشنا نوبسته بو ويريشتم، تا ايتا چيبي بخورم کفش و کولا بوکونم، روشنا بو. گاراژا کي فارسيم، هله اولي تا ماشين را دنکفته بو، سوارا بُم، ده باقايده آفتاب فتابسته بو همه جاييا.

را سنگ لآخ بو. ايتا اسب عراده شوئن هنگدر پانا داشتني. ا طرف او طرف روخان چکه بو.

ماقول زمات با روخان چکه کنارانا شوئن تا بلتا فارسئن. را دوبُ مرا ياد بامو اويوار هه دُر شر ايجا رايو ووين بزه بيم، اويو کي روخان چکا ايتا اي پايي پورد نها بو. پورد هويو نها. بازم اوي دفا مانستان نيارم پوردا دوارم. جه ا کُل تا او کُل، ايتا وازه هنگدره، ترسانا واز کونم، بچار کله لب چک بيچر آيم. نزديک بو کونا جرابم، مرا دارم.

بچار مرز هو مرزه کي اويوارم بو، اي سوار تازه بتاشته بو، پاماله ام دوبو. تا چوم کار کودي تا داره کلان کُل کوف کله زئيي سبز توم، کله به کله مرزا گوده بو بچار، اشاني لا، لاجو. بچار اوي سوار ونشاسته نوبو، اشکل دوبو تا هبه سر. لاجواسس آب دوبو چش بزه، گزگاليک دَوسته، نه اتو ورجينا بوکوده تول آب بو دَوسته، مرزان ديمه کنارانم سگ واش و ممنگ روبردان دوبود. اتو الان مانستان چوچاران جوخوس بازي سيمبر نوبو

گوزگانان «اي آرد او آرد» کوديدي، ايتا لئشه مله يم امويي.

جه هيا، هه روخان چکه کول جا، شا خانه فاکون پوشت و رمش و دس باغ و محوطه دارِ خالا دئن.

ڪراچئن دوبارده ڪودانديبيد، راجا ڪي امون دوبوم، ايتا ڪرا خاندي:

بجارا واش بزه، من تورا بوم، تور

اُقمه ي نامناسب، مايي يه شور

عزيز الله فادن مي بازويا زور

بجار آبادابه، دوشمند ببه ڪور

واستي مرا بيده بيد، ڪي خاندن جا دس بڪشه دي. جه دور بيده بوم ايتا خو ڪمرا راستا
ڪوده، بعد ڪي بيچير بامو، ده خاندن صدا نامو، الان ايجانايي راستا بويدي مرا فنديدي.
قايم گم:

- خودا قوت.

ايتا دس تڪان ديهه گه: «رامته ليسكه. بپا بجاره روت منن دنکفي» مرا پاستيم.

هله خانه پوشتا فانرسه سگ لوب ڪوگايا بنا خو سر، قايم دوخادم:

- صابخانه تي سگا دود، شناسم.

ايپچه نوبُ ايتا کوچي ري، فاکون پوشت، رمش پايه ور اشکار آ بو، زهار بزه:

- نترس بييا، سگ دوسته يه.

ري هونيبه کي اوي سوار خاستي مرا ياد بده چوتو اي پايي پوردا دوارم. اجار دودا
دوارستم، ري سلام بگفت، عليکا گيفتم، واورسم:

- تي پءر شان نئيسايبيدي؟

بوگفت: «همه تان بجارس دريدي، خانه هيکي نئسا، جوز من، خانه بپايم، مي برارم را
سر بلتا چاکوداندره کي مالان دنکفيد بجار کلا بچريد. اگر راجا بامو بي اونا دئي. تو بييا
بوجر، الان دوخانم بايه.»

بوگفتم: «نه دونخان، من شم هويا.»

سگ لافند داره کونا دوسته بو، بيلوارث سگ نوبو، کل خوک بو، خو لافند فارس فرنه
کشئي امويي جلوب، لاب خاستي مرا وچره، مي پوشت تانا شه بزه بو، مي جان مو به
پا ايسابو، رنک مي ترسا بيده رو دوکود سگا بوگفت: «خفا بو ملعون، خفا»

سگ، لاب کودن جا دکفت بئسا مرا فندرستن و خو دوما پرکانئن. بيختره کبچ و کيتل جا
لابيل فووستي زييل زييل، ترسانا فاکونا وئر بزئم، چاچک ور بئسام ويديرا کردخاله
دگام. رنک بگوفت:

«آب خايبيدي، فاديد شمه ره واغوزم بوگفتم: «نا، خايم بيديم تانم، يا کي اويواره مانستان
ويديرا چا دگانم.»

ويديره کرده خاله چکه جا جيويشته بو، تا بايم اونا دوبارده بيگيرم آب دويو تا هبه سر، بازون غولطه بوخورد بوشو چا جولفاني. کردخاله فانرسه ئي، بازون هه رنک چنگکا اوساد چا ميان دگاد، ايچه وامخت، ويديرا بيرون بارد. مرا پاستيم کي ده ايدفا کردخاله جا جينويزه. نيصفه واغوشتم، چاچک سر اي پئم آبا دپاچئم مي ديم تفاء، بازون را دکفتم خانه سر سامان رامتا پيشا شوئن. رنک بئسا کيشکا زاکانأ جا- جا کودن. رنک برار مي رفاق، او دوردوران فچم ويريزکوداندوبو، خو سرم ايتأ حصيري کولا بنا بو، ان کولا لبه قوران خاننک بال مانسان واز و دوستا بستي.

تامازه را دکفتم، خاستيم انا ناغافل دگانم جه پوشت کشا زئم.

پور ده باخي نوبو فارسم کي ايوارکي خو کمرا راستا کونه واگرده، بلگي خاستي خو برار گردستنا صارا ميپاني فنديره، يا کي مي ناشناس بو انا بوخورده بو، هر چي بو باعث بوب چوم به چوما شيم. اي جوفت کاس چوم، کولا بره جير، بوره ميجه لابه لا قاقا ب مرا فنديرستي.

چن تا گرده بينه توك تيجا ب، رمشا دخشارده نهايو، اي دسته ويريس گيل سر فجه بو، بلته او دس ايتا اسب پورد، افتاب جيري ابدو کشه يي.

- ، تو گيه جا بامويي؟»

- «هجي مجي بوکودم تي ويرجا ظاهرأ بُم.»

دازا اگانه آيه کس کسا کشا زئم، ان گردن لؤ خوشا دم، کم:

«تکاتکا رايا وئر بزئم، بجارسران جا کي اويدفا باموبيم، جه او را باموم.»

- ترا هنده ياد بو.

- داني كي جختر ا دني كس نيم!

- سگ ترا نيگفت!؟

- دوسته بو.

- فكر نوکوديم ارا ده... خو حرفاً بخورد، بوگفت:

- وابدن. بيا بينيشين بيديم چي خبره.

بنيشتم، بينشت. هوتو، هو وقتان مانسان كي دانشگاه سبزه ان سر نيشتي، دونه زانو کشا زه، چانا دسان و زانو سر دخشارده، پيچا چومانا کاسا گوده، زالش بارده. واورسه ايتا ايتا، بوگفتم، هنده، باز، دوبارده، تا كي فارسم ايا كي بوگفتم: خيلي يان اباوئر بزييدي.

بوگفت: پس تو چي رافا ايسايي؟

بوگفتم: تي رافا.

بوگفت: مي آب هيا فوخوره.

بوگفتم: مگر نيشتاوي ورجينا صدائيا؟

بوگفت: چره. کوگايا روبردان دره.

بوگفتم: خاب پس چي گي؟!

- ترسم، ترسم دورا بم، توقايي مرا جخترا شه، ياکي دنرا به ده دس فانرسا به. تازه اگه
هه بئن تورا نيم به کو و کند نزنم، کلاچ مي سر قوپه ننه.

- ياني هر کي شه، اتو به؟

- هر کي يا... نانم، من مرا گم. من ايتا نتانم دور آتش ول جا مي دسا گرم دگانم، يا کي
سورخ الوجچه داران تي تي واسي، هف کو هف دريا او طرف بينيشينم گاره سري بخانم.

- ايسان ايرزه؟

- مگر هيزار دفأ امي موشتا راستا نوکوديم تاب نداييم هوا ميان نخانديم:

«گر مرد رهي ميان خون بايد رفت

از پاي فتاده سرنگون بايد رفت.»

بوگفتم: خون کي خُبه، تا فوکونيد خيلي چيزان ديگر م هون امرا فوکونيد، کورم کلاچم کرا فيختان دريدي، هه توتترج ايگادان دريدي، روستوما پاختا کويد، بازون بساييدي اوسن سینه خاله سر عسک يادگاري بيگيفتدي.

بوگفتم: «مرأ سیاوش نقل ويشتتر خوش ايه.» ويريشته، دازا اوساد، ايتا پايه کونا بنا بوکود تيجا کودن.

سياوش نقاشي ياد دکفتم کي چن تا قولدور ايتا کله ورزايا فاکشنن ديبيد، ولي نتانستيدي اونا جه جا بکانيد. هميشک هه تو بو. کل ورزان کله قوچي يا داشتي. اما اي دفا معلوم بو جيجايه، خو جيجا کي يا، تام تومي لا واپوشانه يي.

بوگفتم: خُب سیاوش. مگه اون نوشو آتش ول جا دنوارست، آخر سري يم خو خونا دنپاشانه چايان تونورا؟

بوگفتم: چره بوشو، دانم، ولي من نانم کو گارا با باشنم؟ مي درد انه کي ايتا شک دره مي جان، اج برنوخا مانه. اول با اون طما بيگانم، بازون با بنيشينم شاهناما از سر نو بخانم، ولي اي سوار نه روستم نيگا جا، بلگي اوشاني نيگا جا کي روستم و اسفنديار و کيکاووس و خيلي ده جه ا پيله پيله کسان دس و پا جيري دمخته به بويدي و اشان نقل بينويشته نوب، تا اشاناً نياجم، ايا جا جونبور بوخور نييم. اسا هر چي خايه ببه بس ببه، تي سر فيدا. هنده بنا گوده پايانا تاشتن. کراچي دوبارده کرا خاندي:

«غريبي سخت مرا دلگير دارد

فلک در گردنم زنجير دارد

فلک از گردنم زنجير بردار

غريبي خاك دامن گير دارد.»

رشت. ايتنه جه ا سالان

بادرنگان بو

اصلن اوتو نوبو کی می یاد ِ مئن دوبو. جول ِ کول ِ سورخی دوخوشته، دوماغ ِ
نرّه تنغه اوساده، نی نی سوسو، سوستا بوسته. موجا هیچی نشاستی فامستن، رنگ بنا بو،
ای دس شرابی، نه او وقتان ِ مانستان سیا، مقراض بزه نه او شلال گیسو، فوبو
شانهئن ِ سر تا کمر کیلی چالکا میانی.

- «خیلی پیرا بوم؟»

پیری فکرا نوکوده بوم، هن ِ واستی نتانستم بگم: «نه فرقی نوکودی، هتویی کی بی»

نوبو، خودشم دانستی، خورا به نانسته بوزیی، یا کی خاستی گت ِ مردی جا دنکفه،
ایچی دیگه بیشتاوه.

مبل ِ جا ویریشست، دو سه قدم اوتاقا سراجور سراجیر بوشو، یخچال ِ پالو بنسا،
یخچال ِ درا واکود، ایتا شیشه آبا دس دوکود بیرون بارد، آبا هتو شیشه ارا سرا کشه.

- «چوتو بوبو تی فیل یاد هندوستان بوکود؟»

- «ترا کی بوگو فتم، چره امون درم.»

راس گه، ا چن ما میانی دال به دال تلفن کودی، اولی بار کی گوشی ۰ اوسادم بناگوده
مرا سر به سر نهن، نفامستم کیه، هرچی ام واورسم «شیمی نام» نوگوفت تا کی شروع
بوکود به خاندن: «امشب هوا دیل پوره خودا/ خورشید، ابر ز جیر خابه» هتو تا ا بندا
بخاند می ناف دکفت.

بفامستم تویی، ایچی چنگ تاودا می سینه خاله. ا سالان ۰ نوکوبسته نیکان ایوارکی
بیگفتدی می گولی چالا. هندم هوندم بو می بغض هار هار بترکه، توند گوشی ۰ بنام.

می سر بوبو بو ایتا کو هنقدر، می گوش تافتاف گودی، اییچه نوبسته بازم زنگ
بزیی، ای بار، دوبار، سه بار، اونسادم، نانم ده بار، بلگی ویشتر، نه دس فاکش نییی،
اوسادم.

- «چره گوشی ۰ بنایی، می جا دیلخوری؟»

گب نزم.

- «اگه مزاحم بنم»، بغض ۰ ارا بوگوفتم:

- «نه... می شماره کی جا فاگفتی؟»

خنده ارا بوگوفت: «جوینده یابندهیه.»

بوگوفتم: «چوتو بوبؤ یاد ِ فقیر فوقوران بوکودی؟»

بوگوفت: «من و تی آشنایی گوشت و ناخون – گوشت و ناخون ِ سیواپه کی بنا بو»

بوگوفتم: «خیلی زماتہ تی جا واخبر نیم.»

بوگوفت: «ا سالان ہمیشک می امرہ بی.»

پنجرہ واز بو، بادرنگان ِ بؤ دس به دس بردی. هتو شب ِ دورشر تا سوکولهن ِ کوکورہکو راه سر.

همساده خانہ جا خیاطی چرخ ِ صدا آمویی. خانهن چراغان، سوسو زئیدی.

- «ا چن سالم کی ده تهرہ نا بینیویشتم نہ تلفن بوکودم، خاستیم تی جا بکانم، می مرہ ورخہ بنام کی بورسینم... دینی کی نتانستیم.»

بوگوفتہ، بوگوفت، گوشا دام همہتا شب، گاگلف ای شب در میان.

ا چن مایا مرا عادت بدا مغرب محل بایم بهخانہ، تلفنا بنم میور، ای پاکت پابلوسم میز ِ سر، بعد بئسم رافا تا تلفن زنگ بز نہ، اول جہ آیا جہ اوپا واورسہیی، بعد بوروز بدایی کی نامیل نیئی بایی، ایبچہ اولان ترس داشتی، بعد کی تی ترسام فوبؤ، ده کئن کئن ناشتی بایی، تا کی بوگوفتی پس فردا شب ساعت ده فرودگاہ ایسایی.

تلفن بوکودی: «کویا ایسای؟»

نوگوفتم ناموم، بوگوفتم «خُب شلوغ بو»، بوگوفت: «الان تانم ترا بیدینم.»

بوگوفتم: «بئس اول تی خانواده خُب سئرابو ترا بیدینید، اوشان واجبتردی.»

بوگوفتی: «ایتا شب خایم بایم تی پالو بئسم، کی صُب زود ویریزیم بیشیم کولکچال.»

شکنس ِ صدا بامو، آب ِ شیشه تی دس ِ جا تاشا خورد و بکفت کاشی سر، آب جام
واجاجا بؤ. هر ایتا پرکاله ای طرف بوشؤ، بوگوفتم: «جونبور نوخور، هویا کی ایسای
بئس.»

تهره ننایی خندهخنده ارا تی پایا بنایی شیشه خوردن ِ سر بامویی، تی پوشت ِ سر دو
سه جا تی پا خون، کاشی ئنا لک تاودا، تی دسا بیگفتم می کشه دکفتی، مبل ِ سر ترا
بینیشانم، تی جورابا بکندم. حولهیا گرم ِ آب بزم باردنم، تی پاتانا بوشوردم، ایتا ایتا
زخمانا چسب بزم، هوتو کی شوردان دویوم، ایتا داستان مرا بهیاد بامو. ترا نوگوفتم.

- «ایتا نقاش ِ داستان کی ایتا کورکی یا سالان ِ سال خاستی، کورکی کوکند ِ بند ایسا
بو. نقاشم همش کورکی نقشا زیی، چوم، ابرو، قد، قامت، وقتی کی به پا فارسه ای، پایانا
ننانستی بکشه، ایوارم کی کشهیی، چن تا گول ِ غونچه فوکودی پاجیری کی پایانا
واپوشانه، یا کی سورخ ِ ملافلن ِ جیر اوشانا جیگا دایی، تا کی ای روز به کورکی
آیه، شبا نقاش ِ پالو روزا کونه، صُبدنم کی نقاش ویریسه کورکی پایا کی ملافه جا

بيرون بامو دينه، دينه اويچي يا كي ان همه سال ارا اورا بيشتاوسته بو، كيتابان ۰ مئن
بخانده بو.» (۱)

افتاب كوه توکالی، ورف ۰ چا جا بيرون امون دوبو، تو پيش ديبي، من تي دونبال سر.

- «او تازه تازهن تنايي مهره خيلي مراغ بو، نا كي دوست و رفئق ناشتيم، داشتيم، ولي
هيكي ارا جورا بوستن ننانستيم. ترام كي هرچي پيغام پيغام دايم، شاملو حرفانا مرا
تحويل دايمي — مي چراغ ايا سوجه.»

بوگوفتم «من اويابئس كس نيم، غريب ۰ جا بئيسم، موران زنم.»

بوگوفت «اولان خيلي سخت بو.» گب به سرا كودم.

- بعد ۰ ان همه سال ايا واستي تهره خيلي تازگي بداره.»

- «داره، ولي بادرنگان ۰ بو، هو بويه.»

- «خُب چي گي؟»

- «نانم كو ابرا با بوشانم. ايتا شك دره مي جان. خيلي زماته مي امره گردانم.»

هوتو رادوبو، ايتا چوله سيگار وگيرانه يي، چن تا پوك بزيبی.

- «چره زن نبردی؟»

نوگوفتم ترا کی عشق ِ دس فانرس ِ ارا خوش ترم، هوتو کی تی جا وانورسم تی
رفاق ِ ارا هنده ایسایی.

تلفن بوکودی فردا صُب شوندری.

پنجره جا کوه نمایان بو، او لچه لچه یان، حله حله ورف نهه بو.

رشت/ مرداد ۱۳۸۵

(۱) «داستان دیدار» جه: بهرام مرادی.

وانكوده بوقچان سر نی شتمه

شاقوزداران تاسییانی یا نیویسم

سازوناقاریه جوما بازار

جونبانه دیلا، جونبانه دیلا، جان جان

سیمبر و دیلبر و ذوق دیدار

جونبانه دیلا، جونبانه دیلا، های جان جان

تا ایم خون فوتورکه تی جولا

پس چره نواستی تره بتانم گب زئن

دورا بم لک دکفه تی گولا

باز چره نواستی بتانم گب زئن

هچین مراپرکانم، خیلی زماته، دوسه رچ ویشتر پیش شوئن نتانم، بازون شل اسب دکفته به چلافتین مانستان مانم. هرچی مرا سوقولتمه زئم، چونگولوس گیرم نیبه کی نیبه بوکوش کوردا، نی شه پوردا. اوتویی سوم به کی نتانم ایتا پاچ رچ هنگدرم ای چی یاجوکا کونم. نیویم، خط زئم، خط زئم، نیویم. هنده، باز، دوبارده.

می کله میان خیلی چیزان دره، نانم چره هتوتا ایم بینیویسم مرا زوره سنگین گیره، می دس به لام بم لال، اوتو کی عاشورپور خوانه شب هیزارچی مره چاکونمه

فرداگم توشکه یا واکونمه

روز دینمه تی چومه پاچ کولا

باز دینی بمه لال و به لب نتانم گب زئن..

نانم مجید دانش ارسته چوتو هرچی سردس نیبه اونه جا ایتاداستان چاکونه.

خاستیم او

خیلی وقته هه تویم، هه الان مانستان

کورکی داستانا بینیویسم کی ای روز صوب شوندوبو ایداره، هندم هوندم بو کی فارسه، ناخبرکی ایتا ماشین انه پا جیر ایسه، دوتا تازه تونگوله رک ماشینه جا بی جیر ایده کورکی رایا دوده ده انا گده،

ان چي لیباس دوکودنه، اولچکه بی صاحابا چره اییچه بی جیرتر ناورى، او گابگو
چی یه تی توک و پرا ویسه یی، مگه تو پئر و مار ناری.

کورکی قاقابه، لالا به، لامابه، هه تو ایسه، نه تانه ایچی بگه، نایم کی تانه پا به گوروز
بنه. هه تو ایسه

هه تو ایسه

هه تو ایسه

هه تو ایسه

هه تو ایسه.....

من تی مانستانم

تو می مانستانی

اخر چی وایبه کار

اکه بیمی سو بوکبار.

دیا می ۱۵۸۳. رشت

کلمه مان، تاریکی و تامتولی

تاریکی امه را تامتول دگانه، هرکی هوتوکی ایسا، سره پا نیشته بو، بوچوک، هوتو یا کی وافیکراشه یا واچورت، یاکی خودوماغ خولا انگوشتاکونه. من کی همه چی یا نانم بلگی یم هیزار چیه دیگر کی نه می بیدکه نه می بشتاوسته.

تاریکی ونلانه کس کسا بیدینیم، من کی تاچراغ خوت دوکشایه هوتو پاچوکوبه فیکرا شم، هه بنم واچورت. ا دابا کی بنا من نانم، هیکی یم واپرس دپرسم نوکوده تا بدانیم کی چره ا تویه.

هوش وحواس کی ناریم ایچی یا با به صرافت دکفیم تا امه را به یاد بایه، نیویره هه تویی امی یاد میان هیچی نمانه. امی زاگون انه کی جخترادن. نانم بلگی هنه خانیه کی جخترا شوییم، هیکی امه را خو هیچی حیساب نوکونه، هه دسه پا میان فچیم، سال و ماه به امی جیگا جا جکه جا نیبیم، هه تو ای تا کش و سرجاکش، رف و تاقچه سر گفته بیم، اما کی لامیم اگر امه را جکه جا نوکونید امی جان وگه نه مانده گی چینا نی به، امی فک و فیجا لابدان تا رو بره.

الان مرا به صرافت دکفته، گویده دیوختان بدر بوخور بیم، اتو موران بزک وگورگونسی بوکوده نی بیم، مرا خاطر نایه.

وقتی کی سو فتاوه ا جاجیگایا، ایند روند به، تامتومی ایشکنه، بنه اوسان به، هه بن ادمه چوم واکفه اینتاکش و ماکشا دینه اویاکی ایچی سالانه سال خوگردنا به کولاگفته داشتی و

ای لنگی خوره اويا بپا ایسابو ده نیسا. تازه هله من می گردن لو نتانم اطرف او طرف
واگردانم، خیلی چیزانا با خیلی یان دیگر بیده بید کی ا کونج او کونج نهادی. امی گب کی
امه را حالی نی به تا امی بیده بیشتا و ستانا کس کسه ره واگویا بو کونیم بلگی دیل واوه. با
ایتا دیلماج بیاوخته بیه ایتا ایتا همه ته نا واورس دوسر بو کونه، اگر م بیه بینویسه. نانم
اجور چی یانا شا نیویشن. می پرپره لوشانم ایچی بینویشته نها کی مرا حالی نیبه
چیسه. او میرسی چلتاس جان وگه ن می پرپره مانستان باسمه داره، چلتاس گه؛ من
تی خویش خامم، اشانه سگ امی کیشا دیمیش.

چن تا کاس ماسه یو ای دزگا هفنگ و ای یم سیا مناطم می خرس گوده ده، امی گب امه
را حالی به، امما ا کورد و تاتارانه جینگیر مینگیرا نفامه، خیلی زماته ایجانایی ایا دره
می، ان همه زمات نه اوشانه کله میان امی میخ فرو بوشو، نه امی کله میان اوشانه
لفظ، هرکی خو ای کلا کاره، مثلن اوتنگه گولی، کی هرچی یا فه وره تا ای تالوشه سو
انا فتاوه همه چه اشکارا کونه، خودا خلقتا بگم. ماقول مرا دوخاله سنگ نوکود کی می
کبچ و کیتیل جا همیشه خودا سیویده لابلیل فوخته بی، یاکی او پارتال مانستان کی معلوم
نیبه چی فوخته خو ترنه میان کی انه دهن بو امی کلابکانده. خودا خلقتا بنازم. نانم چی
گفتاندوبوم کی جه په دکفتم، ای وار نانم اکن بو هه تومره پاچوکو نیشته بوم هه تو هه
الان مانستان تاریک بو گوره خوله، ایوار کی ایچی می گوشلاخا بیگیتت مرا بچرخانه
بچرخانه بازون به ظرف مرا سرادا، بوشوم بوشوم پاف دکفتم ای تا اوطاق تان، می
معه چرخ کی بینیشت می چوما واکودم می دور و ورا فندرستم هیکی مره شناس
نیبید، ساز و ناقاره کوبستاندوبو دامبلا دیمبوی. ای تا امویی اوی تا شویی، گرزک خومه
بو گاب دکفته بازار ناخبر کی ای یم چیچاله اب دوبومی شکمه چالکایی میان، دوکو
بو خوردم بتوراستم. تا بایم بیدینم کی چی بوبو مه را امان نداده هرکی فارسه خو لنگا
تاودا می سینه خاله میان هو ایچه چیچاله فکاله اب میان بنا بوکود خو چل و چلافتینا
شوردن. مرا مولت ندادی می سرا راستا کونم اشانه سرمچا بیدینم، نانم چوتو بوبومی چوم
واکفت ای تا پوشتا، کی پوشتا گوده خوچکرا کرا شورداندوبو. انه کمرکیلی خاج سامان
ایتاوسکه شق شقه بپا ایسابو، مرا ترساگیتت نانوخته بو بوگوفتم بیسمی لا، ایوار کی بظرف
فکوفته بوبوم می جاسر. می سرکله چله چلافتین بو.

نانم چی گفتاندوبوم هه توگب به گبا شوم. هوش و حواس کی ناریم، ایچی یا با به صرافت
دکفم تا ایچی امه را بیاد بایه، نانم چی گفتاندو.....

کیشکرت

جه صوب سر هه دور و ور دور زیی آمویی صارا کوچی سب داره لچه نیشتی، یا کی دیواره سفال چین سر، چن تا کچ کچ کودی با زون ویریشتی شویی ایتا دور زیی دوبارده آمویی.

اول اولان مه ره ننام، نه کی مه ره ننام مرا حالی نوبو، نانم چندمی بار بو بیدم بیلاوارث

شه ایتا دور زنه دوبارده ایه هه دسه باغه میبان ایجا نیشینه گه ؛ کچ کچ

هر چی هیشت کودیم پیشت کودیم خوره ننایی، دورزیی هنده دوبارده آمویی. یواش یواش مراجوم جوماشو، هو اییچه چه کی کیتاب جا بخانده بوم مراجختراشو. کیتاب لایادوستم بوشوم بی جیر، چنتاگیله گوده اوسادم به اردم بنام می ویرجا، تاامویی ای جانیشتی، هله دهن وانکوده ایتاگیله گوده یا تاوه داییم، ویریشتی شویی هه دوره شر ایتاگرده گیج خوردی آمویی. دس بکش نوبو، خوسراخور داندوبو، یاکی خواستی می سرابوخوره.

اول خیال بوکودم میمان خایه بایه، ماقول اتویه اگه میمان خایه بایه صوبه دم ایه، ای جا نیشینه چن تاکچ کچ کونه بازون خورایا گیره شه، چوتوبیه دوبارده بایه، نه ده اتو. تازه نه می موتاکابو، نه می چومه پیلک بپرکست، نه هیکی کفش لنگه جوفتا بو. نانم بیلاوارث چی خایه؟

لاب مرا خو امرا تینالا کود، کیتاب مرا ده هیچی حالی نوبویی، کچ کچ اوخان می کله یا پوراکوده بو. افتاب خو زرده نیز اناهمه جا واکاشته بو، تلاکوتانه کوکوره کوبکفته بو. گاگلف دوره نزدیک جاورزاخوس و لیشه ان ملله آمویی، تاک و توکم گب گبه.

مرا دیرا بواون دوبو، ترسه بیم رادکفم می دونبال سر بایه، بازون ایجا مرا تگنا تاوه ده
توک بزنه می چومانا، یاکی می شانه سر بینیشینه خوبالم هیچ تکان نده، یا کی هه تو کچ
کچ بوکونه کویانا اوخان دگانه.

نانم بیلاوارث چی بیده بو کی جه اول صوب خو کچ کچ ارا کوگاتام تومی یا وه وه یی
،خانه محوطه یا خو سر بنا بو، مرا دیرا بواون دوبو.

رشت. سیا مای ۱۵۸۰

Vərgə Kitabxone

**Şərir Ma Jijakə Varzan, Masud Purhadi bənvişte
I kitab, internəte vasi dəcinvacin bəbo**